

03/2022

zvonek

literární magazín

Milé čtenářky a milí čtenáři,

máme za sebou první pololetí letošního roku. Pololetí, které jsme po dlouhé době zvládli celé ve škole, za což jsem já osobně moc rád.

Mohly se v plné míře uskutečnit slavnostní oslavy krásných 150. narozenin našeho gymnázia. Téměř každý student přispěl svým dílem k tomuto jubileu. Ani školní časopis ho neopomenul. Můžete zavzpomínat a připomenout si, jak říjnové slavení vypadalo od Festivalu kapel, přes výstavu Bezčasí až po samotnou akademii.

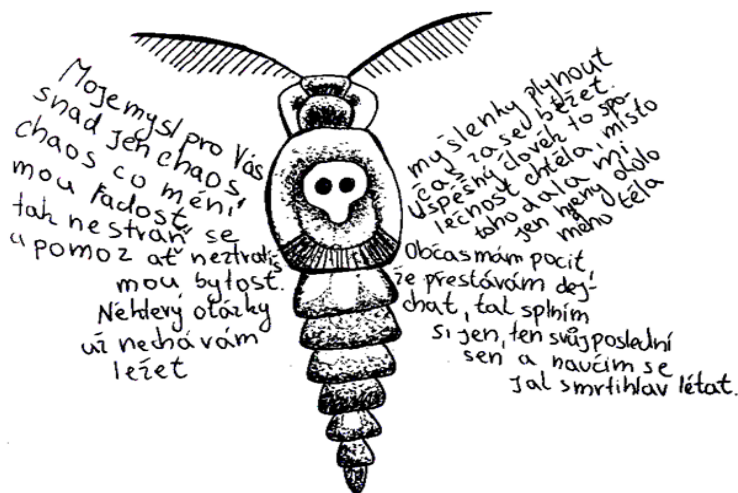
Zvonek přibližuje i tradiční akce jako adaptační kursy nebo netradiční

sportovní den. Doplnují ho například ankety, jak mezi studenty, tak mezi učiteli či rozhovory s významnými absolventy. Nabitý je prostě od začátku až do konce.

Na závěr bych vám všem rád popřál jak do nového roku, tak druhého pololetí především hodně zdraví, sil a dobrých nápadů. U maturantů věřím v uskutečnění jejich plesů jako krásného formálního zakončení studia, jelikož si na nich dávají záležet.

Za celou redakci přeji příjemné počtení.

šéfredaktor David Vařílek, 4. B

První pocity na nové škole

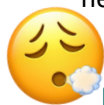

„Jakmile jsem šel tou cestou, ne tou ani tamtou, ale tou, co vede ke gymnáziu, věděl jsem, že přichází změna. V té chvíli jsem nevěděl, jestli dobrá nebo špatná, ale po měsíci jsem zjistil, že to byla ta dobrá změna.“

„První dva týdny jsem se hodně ztrácel v celé budově, ale pak jsem se našel. Také z mého výzkumu vyplynulo, že potkávám pořád tu stejnou bývalou spolužačku a stejného kocoura.“

„Jídlo tady sice není pětihvězdičkové, ale když si uvědomím, že ho jí někteří učitelé celý život, tak to asi těch osm let vydržím.“

Štěpán Šalamoun, 1. G

První G – pocity z měsíce na gymplu

„První týden bylo všechno chaotické. Pořád se něco vyřizovalo. Měla jsem z toho hlavu na prasknutí.“

„Třetí týden už nebyl zábavný.“

„Pak nastaly další týdny, ve kterých jsme pořád bloudili po škole.“

„Ke 150. výročí se konala akademie. Ta se mi hrozně líbila. Pořádali ji studenti gymnázia a vypadali jako opravdoví herci a umělci.“

„První den jsem přišel a nemohl jsem se tu vyznat, různé chodby a schodiště, no úplně jak ve Stínadlech.“

„Taky se mi hodně líbila akademie a den otevřených dveří, kde bylo hodně zajímavých věcí, a také jste ji mohli dobrovolně upálit ruce.“

„Ale jsem tu trochu hobit mezi velkýma lidma.“

Alex Mach, 1. G, Jana Tesáková, 1. G

„Už proběhlo hodně akcí, z nichž se mi nejvíce líbila akademie ke 150. výročí. Jinak by to byl zřejmě adaptační kurz, ale na něm jsem nebyl.“

„Ke 150. výročí gymnázia byl také den otevřených dveří, na kterém jsem nebyl, ale určitě by se mi líbil.“

Matěj Ševčík, 1. G

„Byl netradiční sportovní den, bylo to mega dobrý, masky, disciplíny, tancování (dobrý by bylo, kdyby nám to řekli předem, díky tomu jsme museli improvizovat).“

„František Josef I. byl hrozně dobrej i Vítězslav Nezval, od něj se mi líbila Manon. Taky ten pán s brýlemi se do toho hrozně vžil, a taky ten kudrnatý kluk.“

Natálie Poláková, 1. G

„Ale pořád nemůžu rozpoznat učitele od maturanta. Učitelé jsou tu obvykle mladí a maturanti mají například vousy.“

„Holkám ze třídy se však nechtělo, a tak se jeden kluk ze třídy nabídl a měl tam dokonce i podpatky a fialové vlasy.“

„No tam jsme šli do Pasáže (ještě že to máme tak blízko) a tam zahráli nějací žáci super divadlo.“

Nela B., 1. G

„Když jsem poprvé přišla před školu, tak mě to trochu vyděsilo, neviděla jsem tam žádné děti mé velikosti, až po chvíli jsem zahlédla naši třídu.“

Leontýna Všetečková, 1. G

První měsíc na gymnáziu

„Asi není potřeba, abych tady s tebou čekal, ne?“ řekne tatka. Zakroutím hlavou, ale stejně zůstane stát vedle mě. Ani mi to nevadí. Nervózně se rozhlížím po okolních lidech a jsem celkem vděčná, že tu nestojím úplně sama. Ze své nové třídy znám jen jednoho spolužáka ze základní školy, stále ho však nikde nevidím. Ráda bych se hned začala seznamovat, ale všichni, co vypadají jako možní spolužáci, si s někým povídají. To mě znervózňuje ještě víc. Počkám dalších pár minut a to už učitel svolává 1. B.

Po vyřešení organizačních věcí máme chvíli čas před přesunem k autobusu. Zajdu si na záchod a vracím se zpátky do třídy. Najednou znejistím, asi jsem měla dávat větší pozor, když nás vedl učitel. Musím vypadat hodně zmateně a hlavně vtipně, jak kouknu za roh, otočím se, jdu kousek zpět a v duchu přitom nadávám. Nakonec se zastavím a zamyslím se. Určitě je to ta cesta, kterou jsem chtěla jít původně. Vejdu do třídy a snažím se tvářit, že jsem právě málem nezabloudila. Moc se mi to nedaří, tak z toho asi někdy udělám vtipnou historku. Stihnu se vrátit těsně před odjezdem na adaptační kurz.

V autobuse se ještě bavím se svým bývalým i současným spolužákem, ale po příjezdu se už seznámím s někým novým. Do chatky se stěhuji s vážně příjemnými děvčaty. Držíme při sobě celé tři dny kurzu. Přesto, že byl pobyt v Nesměři příjemnější a zábavnější, než jsem očekávala, jsem ráda, že je u konce. Toho nového bylo trochu moc.

Pondělí ráno se mi podaří trefit do třídy, to mě skoro překvapilo, naladím se tedy pozitivně. Ale jen do doby, než slyším, co všechno se po nás bude chtít. Nepomůže mi ani vysvětlení bodového systému v matematice, a jak se dozvím později, i ve fyzice. Ve třídě však kolem mě sedí úžasní lidé, tak to jde zvládnout.

Po náročném prvním týdnu zjišťuji, že to není tak zlé. Ani dojíždění, kterého jsem se obávala, mi tolik nevadí. Užívám si, že mě učitelé neoslovují Anežko, jak se mi to stávalo na mé bývalé škole a určitě by se to dělo i na gymnáziu v Moravských Budějovicích, které navštěvovala moje starší sestra. Učení zatím také zvládám a jen doufám, že mi to vydrží až k maturitě.

Štěpánka Jičínská, 1. B

První měsíc na gymnáziu

Ahoj, já jsem Tomáš. Před měsícem jsem nastoupil sem, na gympl. Kdybych měl svoje dojmy shrnout jednou větou, zněla by asi takto: **Lepší, než jsem čekal.**

Když jsem přišel poprvé, neměl jsem úplně dobrý pocit, myslel jsem si, že přijdu do třídy plné šprtů, se kterými si nebudu rozumět a nebudeme se mít nad čím zasmát. Opak se stal realitou. A teď sedím ve třídě plné chytrých, ale i zábavných, milých a vstřícných lidí.

Další stránkou je učení. Obavy jsem samozřejmě měl a některé přetrvávají, ale mohlo by být hůř. Nebude to procházka růžovou zahradou, budu se muset naučit učit, ale zvládnout to snad půjde.

S učením souvisejí učitelé, většina z nich mě mile překvapila, protože opravdu učí a na rozdíl od základky se o to jen nepokouší. Největší hvězdou je ovšem třídní Sýkorová, teda vlastně už Matyášová, jelikož se stihla vdát. Je neskutečně pozitivní a usměvavý člověk a dá se s ní bavit o čemkoliv.

Doufám, že ty čtyři roky projdu se ctí, a když ne, tak to tu alespoň nějak překlepu. Vždycky se ale budu držet svého motta – budu dělat něco užitečného.

Tomáš Hadraba, 1. A

Reportáž ze sportovního dne

Je pátek 24. září 2021 a já se probouzím do podzimního, vcelku chladného rána. Když vidím to počasí, moje myšlenky směřují k tomu zůstat v posteli a doslova se na sportovní den vykašlat. Samozřejmě, že to neudělám, a jako vzorná studentka se oblékám do teplého sportovního oblečení a vlakovou dopravou mířím do Třebíče na Netradiční sportovní den, který má jako obvykle v režii 8. G. Již o pár dní dříve mě zaujal název letošního ročníku, který nese název Gympl. Snad i proto jsem si nechtěla tento den nechat ujít. Zajímalo mě totiž, jakou formou to třída pojme. Studenti tohoto ročníku nás přivítali na Sokolském stadionu, kde zahájili tento den, jež byl v jejich režii, slavnostním nástupem. Velkou novinkou letošního ročníku byl skákací hrad, který tedy bohužel kvůli nepříznivému počasí nenašel moc využití. Co ale praskalo ve švech, byl bufet, především ten s teplými nápoji. Káva a čaj na zahřátí potěšily snad každého. To hlavní, kvůli čemu jsme tam ale všichni přišli, bylo sportování netradiční formou. Na každého žáka čekala ne jedna disciplína ukryta pod názvem něčeho typického pro naši školu. Ne každý byl ovšem svou disciplínou potěšen. Já jsem se zapsala na disciplínu jménem Knihovna. V písku jsem hledala zahrabané knížky a poté jsem v tom davu všech studentů musela najít knihovníka, kterému jsem měla knihy předat. Nebylo to sice fyzicky náročné, ovšem nebylo to ani úplně snadné. Mezi disciplíny, které se mi líbily nejvíce, patřila Akademie, kde se ukázala kreativita tříd, a dále Lyžařský kurz, který mě ohromně pobavil. Jak jsme tam tak celé dopoledne mrzli a mokli, v celku rychle nám to uteklo. Celý den ukončilo slavnostní vyhlášení vítězů. Sice si už nevzpomenu, kdo celý sportovní den vyhrál, ale vím jistě, že naše třída to bohužel nebyla a že jsme se teda snažili. Jelikož byl pátek, po ukončení jsme se všichni vrhli ze stadionu pryč, celí natěšení na víkend.

Adéla Hanzlová, 4. C

Všechno je jinak, ničemu nevěřte!

Netradičák očima organizátora

Čtvrtek

15:10 Skvělé načasování. Akorát jsem stihl šetrně zabalit sušenky do přepravky, když mi začal zvonit mobil. Na druhé straně je Šimon s Michalem, stojí s dodávkou za naší stodolou a netrpělivě mě popohání, abych si už všechno pobral a šel. Všude jsem pozamykal, naložili jsme výčep a spacáky a vyrazili.

16:15 Šimon mě vyhazuje u školy. Potřebuji se ještě stavit pro pár učebnic ke svojí disciplíně. Odtud už mě ale nikdo nikam nevez, na Sokolák se musím dostavit pěšky.

16:30 Přímo na atletickém oválu stojí zaparkovaná dodávka a vedle ní narychlo vybalený její obsah. Stoly, lavice, stany, židle, spacáky, Michal, různé harampádí a spousty dalších zbytečností. Zatím nás tu je jenom pět, ale každých pár minut přichází další spolužáci. Začínáme si chystat disciplíny, dokud je ještě světlo.

17:20 Šimon s Filipem a Katkou odjíždí na nákup, na zítra je potřeba nakoupit nějaké jídlo, zonku do bufetu a ceny pro vítěze. Na stadion nás mezitím přišli podpořit zástupci z loňské 8. G. Chvilí hrajeme fotbálek, pak už se jenom uleváme.

19:00 Dopřáli jsme si moc dlouhou pauzu. Nepřeborné množství věcí ještě není nachystaných, některé disciplíny ani nejsou vymyšlené.

21:10 Už jsme asi všichni, nepomáhá to však ničemu, spíše je ve věcech, které jsme potřebovali vymyslet, větší zmatek. Aspoň, že zítřejší počasí vypadá slibně.

0:45 Zrovna jsme dodělali seznam písniček na jednu z disciplín. Na zítra by mělo být všechno připraveno. Pomalu se začínáme trousit ke spánku. Někteří do přilehlých kójí na sportovní náčiní, někteří do aut, já osobně volím skákací hrad.

Pátek

6:30 „Co mě budíš, seš blázen? Vždyť je čas.“ Stěžuji si trojici nade mnou stojících osob. Prý už se zase musí jít něco chystat. Bufet zatím zeje prázdnotou a nikde nejsou rozvěšeny mapy disciplín. Při horečných přípravách zjišťujeme, že máme akutní nedostatek stolů, to je teď problém číslo jedna. Po krátké poradě skládáme elitní tým a posíláme ho s autem do školy. Krize zažehnána. Rozhodli jsme se naše vítězství oslavit püllitrem limonády. Při narážení sudu přichází problém číslo dva, chybí správné náčiní. To je problém číslo jedna teď. Skládáme nový elitní tým. Tentokrát složen z mé maličkosti a Filipa, mého řidiče.

7:30 Přijíždíme akorát na otvíračku. Rozespalým prodavačkám vysvětlujeme, co potřebujeme. U toho si dopřávám ranní kávu. Z automatu chutná vždycky nejlíp.

7:55 Jsme zpátky. Bylo na čase. Narážíme sud a přesouváme se na balkon.

8:20 Tradičně pozdě, avšak oficiálně zahajujeme netradiční sportovní den a paní Vlasáková slavnostně nafukuje skákací hrad.

8:30 S Filipem jsme si povzdechli nad tím, jak jinak by se dal tenhle krásný pátek strávit, natočili si limonádu a vydali se směrem na naše stanoviště.

8:50 Přes všechny meteorologické predikce se přes nás přehnal nepříjemný déšť. Obětavý prvák mi nabídl svůj deštník, tudíž mě to nemuselo tolik trápit, jeho mi však bylo trochu líto.

9:40 Silákovi z 2.A se povedlo prorvat dveře od skříňky (ve které měl stále uskladněné některé svoje věci) na druhou stranu. Naši plánovanou pauzu jsme s Filipem tedy vyměnili za shánění náradí a následné vypáčení oněch dvířek.

10:15 Šimon kvaltuje s autem pro párky, jdou na dračku a skoro nic jiného už v bufetu nemáme. Naštěstí mají všichni plné ruce svojí práce, a tak na to nikdo nestíhá nadávat.

10:30 Začíná moje oblíbená disciplína, tento rok pojmenovaná jako vánoční akademie. Třídy musí předvést narychlo poskládanou taneční choreografii do rytmu námi vybraných písniček. Také už neslyšíme Šimonův hlas, naštval se nad cavyky některých studentů a moderátorskou roli po něm převzala Katka.

11:00 Až teď finišujeme naši disciplínu. Vystřídaly se téměř všechny třídy a my si narychlo uklízíme svoje věci a naposledy zamykáme zapůjčené skříňky. Spěchám se podívat aspoň na několik posledních tanečních vystoupení.

11:30 Začíná královská disciplína. Štafeta. Včera jsme vzpomínali na jeden z našich prvních netradičáků. Na stadion musela tehdy přijet sanitka a po nehodě během štafety odvézt mladou studentku do nemocnice s otřesem mozku. To by se nám nemohlo stát. Vymysleli jsme to výborně. Abychom se drželi tématu školního prostředí, naplánovali jsme tuto soutěž tak, aby připomínala lyžařský výcvik. Studentům jsme na nohy kobercovkou přilepili prkýnka a nechali je běžet. Zhruba dvacet metrů od startovací čáry už však prkénka na nohou neměl ani jeden. Kobercovka tlak nevydržela a přetrhala se.

11:40 Nouzová porada. Odsouhlasili jsme nakonec, že je necháme dělat závod v rychlochůzi, s lyžákem už to má pramálo společného, ale co chcete po bandě unavených, neinspirovaných studentů se spánkovou deprivací.

12:00 Je hotovo. Tedy aspoň pro vás. My hrozivě nestíháme. Ondra se snaží co nejrychleji naházet výsledky do počítače, Pája s Filipem mezitím připravují diplomy.

12:30 Vyhlášíme. Tuto část s dovolením vynechám, poněvadž pokud jste vyhráli, tak to už víte, a pokud ne, tak vás to nezajímá.

12:55 Za libozvučných tónů písničky Tohle je ráj se s vámi loučíme a začínáme uklízet. Svoji pirátskou truhličku, kterou jsem propůjčil na celodenní disciplínu, uvidím až asi za tři hodiny, po tom, co Martin s Luckou překopou celé doskočiště.

Svoje ikonické sluneční brýle dovezené z překrásného italského Toskánska už však nespátím nikdy. Netradiční sportovní den se stal jejich posledním dobrodružstvím. Berte tento text jako uctění jejich památky.

Jan Bryja, 8. G

Maturanti a jejich poslední tažení za hranice okrsku

Zbývá zhruba hodina do oběda, na autobusové nádraží v pražských Roztylech přijíždí linkový autobus z Třebíče a z něj se mimo běžných cestujících postupně vysouká i šestadvacet studentů spolu se dvěma doprovázejícími učiteli. Není možné si nevšimnout výškového rozdílu mezi kantory, zatímco drobnější paní Honsová vyčkává mezi studenty, pan Vomela už razantním hlasem dává pokyny: „Společně se přesuneme do metra, budeme přestupovat na linku B, cílová stanice je Hloubětín.“

Třídenní exkurze je na třebíčském gymnáziu jakési tradiční vyvrcholení poznávací části studia a jezdí na ni pouze žáci čtvrtých, maturitních ročníků. Přestože tříde bylo nabídnuto, aby si program sami naplánovali, s děkují, nechci, to přenechali na vyučujícím.

Ve tři hodiny se vydáváme do centra na obhlídku velkolepého Národního divadla, ta nás má, mimo jiné, naladit na večerní program. Jen o několik hodin později, oblečen do společenského, už totiž sedím v hledišti Divadla na Vinohradech. Zdejší herecký sbor si pro nás přichystal Shakespearovu komedii „Jak se vám líbí“ v hlavních rolích s Markem Adamczykem a Šárkou Vaculíkovou, která, v roli Rosalindy, po necelých třech hodinách výborně, i když trochu po svém zpracovanou hru příhodně ukončí slovy: „Tak jak se vám líbí?“ Na hotel se vracíme po jedenácté hodině.

K snídani švédský stůl a kafe, den druhý, dnes se bude hodně chodit. Kolem deváté stojíme sešikování před Staroměstskou radnicí, z hlediska vzdělávacího začíná den zde. Nebudu vás zatěžovat podrobnostmi, a tak vám jenom povím, z čeho se taková historicky-architektonicko-literární procházka může skládat: Hanušův orloj,

kubistická kavárna Grand Café Orient, Obecní dům postavený v secesním stylu, Prašná brána, samoobslužná restaurace s výborným smaženým květákem, Karlův most, Werichovo-Holanova vila, dům U Dvou slunců, místo pobytu Jana Nerudy, Pražský hrad včetně střídání stráží, Černínský palác, Petřínská rozhledna ... No, asi je vám to jasné.

Po této vyčerpávající chůze plné prohlídky dostávají studenti možnost vybrat si svůj vlastní večerní program. Někteří se vydávají do divadla na Kamelot nebo Don Giovanniho, jiní na koncert písní Zuzany Navarové a ti největší svérázové na laser game a do světa medúz.

Poslední den už je o dost uvolněnější, na programu je pouze Resselova ulice, místo skonu parašutistů, kteří se podíleli na operaci Antropoid, vyhlídka a hřbitov na Vyšehradě.

Na žácích je poznat únava, nicméně tvrdí, že by v Praze ještě nějaký ten čas vydrželi. Možná se jen snaží prodloužit pravděpodobně poslední exkurzi, na kterou se kdy spolu podívají, možná, že se jim tu opravdu líbí, koneckonců, proč ne, lépe koncipovaný program jsem za svá školní léta nezažil. Plní dojmů a myšlenek, o kterých mohou přemýšlet, nasedají studenti o půl čtvrté do autobusu a s Prahou se definitivně loučí.

Jan Bryja, 8. G

Divadelní recenze: **Balada pro banditu**

„Zabili, zabili chlapa z Koločavy.“ Tato věta je ikonická pro každé zpracování Nikoly Šuhaje loupežníka, díla Ivana Olbrachta. A nebylo tomu jinak ani u divadelní adaptace Balada pro banditu v podání herců Vinohradského divadla. Do hlavních rolí byly obsazeny známé tváře jako Marek Lambora, který se převtělil do Nikoly Šuhaje Loupežníka, nebo Tereza Císařová v roli Šuhajovy milé Eržiky.

Mladý Nikola Šuhaj loupežník zběhne během 1. světové války, a z toho důvodu je pronásledován četníky. Ti však neví, že se při svém útěku setkává s čarodějnící, která způsobí, že jej nemůže trefit žádná kulka. Celou hru můžeme sledovat vyvíjející se vztah mezi Nikolou a Eržikou, který spěje ke svatbě a započetí rodinného života. Okolnosti však mladého zbojníka donutí vydat se cestou lupiče, a tak se pro četníky stává ještě zajímavějším. Mezi obyvateli Koločavy začíná být znám jako Nikola Šuhaj loupežník, který bohatým bral a chudým dával. Protagonista příběhu nakonec umírá několika ranami sekerou po zradě svého přítele Derbaka.

Svémi výkony udělali herci autorovi hry Milanu Uhdemu čest stejně tak jako kapela, která celý večer dokreslovala atmosféru hudbou Miloše Štědrone. Oproti dřívějším zpracováním je práce týmu Vinohradského divadla inovativní hlavně co se kulis a použitých technických vymožeností týče. Jednotlivé aspekty tak utvářejí nezapomenutelný zážitek, kdy v některých momentech člověku úplně tuhne krev v žilách.

Návštěvu Vinohradského divadla doporučuji, a to zejména pro netradiční zpracování Balady pro banditu, krásný příběh a neskutečné herecké a pěvecké výkony.

Jan Pánek, 4. A

Druhá divadelní recenze: Saturnin

Podle literární předlohy spisovatele Zdeňka Jirotky z počátku padesátých let 20. století zinscenovalo příběh sluhu Saturnina mimo jiných i Divadlo na Jezerce. předtočené krátké černobílé filmy, promítnuté několikrát na jeviště. Za zmínku stojí především část zpro- středkovávající divákům vaření bramborového guláše ve venkovní

Nebylo první a nebude zřejmě ani poslední. Jirotkovo dílo je z mnoha hledisek velmi povedené, proto lze najít hned několik druhotných zpracování. Pod jménem Saturnin se kromě originální knížky skrývá asi stominutový film, úspěšný seriál i tři různé divadelní interpretace. improvizované kuchyni. Některé z narážek a vtipů ale bohužel nemusely být pochopeny diváky neznalými všeobecného kontextu, především tedy mladšími věkovými kategoriemi. Vzpomínám si kupříkladu na jakousi promluvu o naftovém jezírku. Rozhlasová vysílání, která se prolínala celým dějem, mi v pak některých chvílích přišla nesrozumitelná. Ovšem něco takového mohlo být i autorským záměrem.

Představení, které jsme v Praze zhlédli, se přímo nabízí srovnat s originálem, jemuž se velmi podobalo. Z hlediska obsahového a chronologického jsou obě díla takřka totožná. V divadelním zpracování pouze přebývají pasáže rozhlasového vysílání, které nahrazují knižní noviny, a také motiv západu slunce, jež se oproti originálu vyskytuje opravdu hojně. Lampion, přenášený několikrát po jevišti a doplňovaný toutéž replikou, svým humorným laděním zapadl do kontextu představení. Výkony jednotlivých herců se zdařily. Dlužno dodat, že v naší sledované hře obsadil roli protagonisty Martin Bohadlo, kterému postava Saturnina výborně sedla. Z celkového pohledu by se pak celá inscenace dala označit za humornou a zábavnou. Osobně si troufnu tvrdit, že se při jejím sledování pobaví každý.

Prvotně publikovanou atmosféru skvěle dokreslovaly mimo jiné i

Vojtěch Růžička, 4. A

Maturitní ples

Maturitní ples. Něco, na co se těší studenti středních škol už od prváku. Je to poslední velká akce našich středškolských let před tím, než budeme řešit jen maturitu, přijímačky a zase maturitu. Někteří to považují za to nejdůležitější na střední. Akce, kde dostaneme zářivou šerpu, projdeme se v překrásných šatech, zatančujeme si pár stupidních tanečků a vypijeme pár, možná spíš hodně drinků. Pozveme si rodiče, prarodiče, kamarády a oslavíme to, že nás dále čekají už jen měsíce plné stresu.

Ano, tohle všechno zní na-prosto úžasně a pohádkově, ale jaká je vlastně realita? Nikdo za tím nevidí ty měsíce příprav, hádek s ostatními a těch peněz, co to stojí. Maturitní ples je jen hromada zařizování. Musí se pronajmout místo. Zaplatit fotograf a kapela. Najmout lidi, co budou prodávat lístky, pomáhat v šatně a vydávat tombolu. Musí se pochopitelně také zařídit tombola. Obeslat nekonečně mnoho firem v našem okolí a doslova je prosit, jestli nám něco nedají, abychom nemuseli všechno kupovat, protože jinak by-

chom se nedoplátili. Celý měsíc prakticky jen pročítáš smlouvy, podepisuješ smlouvy a posíláš peníze. A tohle je jen ta lehčí část.

Ta nejtěžší část je ta, o které jste si původně mysleli, že bude úplná brnkačka. Téma, předtančení a půlnočko. Dosud jste byla třída, která spolu skvěle fungovala, vzájemně si pomáhala a podporovala se. Teď jste skupina lidí, kde má každý jiný názor a najednou jsou z vás nepřátelé. Jenom dohodnout se mezi sebou na tématu je nadlidský úkol. Máte hodinovou schůzku každý týden, na které toho chcete vyřešit co nejvíc, ale na konci každé schůzky zjistíte, že jste se celou tu dobu jen hádali a nevyřešili nic. Jediné, na co jste přišli, bylo, že támhle s tím spolužákem se teď nebudete tak hodinu bavit, protože měl jiný názor a dal vám to patřičně najevo.

Ale tohle se přežene rychle jako voda a druhý den pokračujete v plánování jako by se den předtím nic nestalo.

Tohle jsou ale zkrátka věci, se kterými musíte při plánování maturitního plesu počítat. Myslíte si, jak to bude jednoduché, protože miliony tříd už to zvládlo před vámi, ale nevíte, že oni si prošli tím stejným. Jsou to náročné měsíce plné příprav, ale na konci je pak zasloužená odměna. Ob-

lečete si překrásné šaty, projdete se na červeném koberci, zatím co vás vaše máma zběsile fotí a vaši kamarádi na vás pískají a tleskají. Dáte si jednoho nebo dva panáky, pobavíte se s učiteli, které jste do teď znali jenom jako ty vážné autority z hodin a zažijete nezapomenutelnou noc, která patří jen vám. Také jste se na ni nadřeli, ale stálo to za to.

Adéla Kučerová, 4. C

Bezčasí přineslo léta studentské tvořivosti

Vernisáž výstavy studentských výtvarných prací s názvem Bezčasí proběhla dne 23. 9. 2021. Výstava se stala součástí oslav 150. výročí založení třebíčského gymnázia a zájemci ji mohli navštívit v prostorách výstavní síně Předzámčí. Výstava provedla návštěvníky výtvarnými pracemi studentů, které vznikaly v uplynulých 25 letech.

Ke zhlédnutí byly nabídnuty nejen díla vytvořená klasickými výtvarnými technikami, jako jsou kresba, malba či grafika. Pozornost upoutaly práce studentů ze semináře grafického designu – tradiční každoroční školní kalendář, novoročenky či příležitostné plakáty. Vzhledem k tomu, že výtvarná výchova je rovněž maturitním předmětem, bylo možné nahlédnout do seminárních prací maturantů nebo si prohlédnout jejich praktické závěrečné maturitní počiny.

Pozornost jistě upoutala část expozice věnovaná online výuce, která probíhala v době koronavirové epidemie. Bezesporu velmi zajímavé byly fotografické deníky studentů,

kterí v nich dokumentovali svůj každodenní život v době strávené doma.

Bezčasí nebylo první výstavou třebíčského gymnázia. V uplynulých letech zavítaly do výstavní síně Předzámčí již dvě výstavy. Další se uskutečnily v třebíčské židovské čtvrti, městské knihovně, na půdě třebíčského zámku a na městské věži.

Tomáš Mahel, 4. B

u příležitosti 150. výročí založení Gymnázia Třebíč

23. 9. – 7. 11. 2021

**MKS Třebíč – Výstavní síň Předzámčí
(areál baziliky a zámku v Třebíči)**

po–pá 9.00–17.00, so–ne 10.00–17.00
vernisaž 23. 9. 2021 v 17.00

*Výstava Bezčasí byla přístupná
do 7. 11. 2021.*

150

GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

Zdroj: www.trebic.cz

Studium, skákací hrady a rock 'n' roll

Přiznejme si, že každý z nás alespoň jednou zapochyboval nad tím, jestli byla volba gymnázia tím správným rozhodnutím. Neříkejte mi, že jste nikdy při dělání obzvláště dlouhého úkolu z matematiky či při jedné z nekonečných hodin fyziky, nezvažovali útěk do Himalájí a kariéru pasáka koz. I já jsem se s těmito myšlenkami jednou za čas sama potýkala. Vždy mě ale naše škola nakonec přesvědčila o tom, že třebíčské gymnázium dobrá volba skutečně byla. Akce, která mě v tomto nedávno opět utvrdila, byl festival studentských kapel GTR.

Ten se konal 25. září 2021 na Sokolském stadionu a byl součástí oslav 150. výročí založení naší školy. Jak již název napovídá, šlo primárně o představení a připomenutí některých hudebně nadaných studentů naše-

ho gymnázia. Protože my na GTR nejsme pouze krásní a inteligentní, jsme samozřejmě také i nadaní umělci. Akce byla otevřena nejen současným a bývalým studentům a vyučujícím školy, ale také široké veřejnosti.

Se spolužáky jsme se rozhodli, že se na festival zajdeme podívat. Hned při vstupu nás udivilo množství návštěvníků. Ihned nám bylo jasné, že festival bude mít ohromný úspěch. Počet lidí, kteří se přišli podívat na naše školní kapely, mě překvapil natolik, že jsem si málem ani nevšimla skákacího hradu.

Na podiu se vystříдалo celkem pět kapel. Mohli jste si poslechnout MADE4MATE, Peaches&Cream, Bed infection, Flek! a v neposlední řadě také Východ 85. Všechny kapely byly opravdu skvělé a pod podiem se neustále vyskytovalo mnoho nadšeně tančících nebo alespoň do rytmu se pohupujících návštěvníků.

I přestože jsem původně ohledně této akce byla poměrně skeptická, protože komu z nás se chce myslet na školu o víkendu, byla jsem velice příjemně překvapena. Celý festival se nesl ve velmi příjemném a neformálním duchu. Dokonce by se dle mého názoru takovýchto událostí mohlo pořádat i více, jelikož občas si my studenti musíme uvědomit, že naši učitelé se také umí bavit a že opravování našich nepovedených písemek není jejich jediný koníček. Myslím, že jak kantoři a studenti, tak i všichni ostatní si festival užili a budou na něj ještě dlouho rádi vzpomínat.

Takže až zase budete hledat nejlevnější jednosměrné letenky do Indie, tak nezapomínejte, že ta škola občas není až tak zlá (navíc kozy hrozně smrdí a jsou docela děsivé, ty pást nechcete).

Kateřina Nováčková, 8. G

Gymnázium Třebíč oslavilo velkolepě 150. narozeniny

Píše se 14. srpna 1871 a tehdejší císař Rakouska-Uherska František Josef I. rozhoduje o zřízení nižšího gymnázia v Třebíči. Vyučování na škole bylo zahájeno 8. října téhož roku slavnostními bohoslužbami v kostele Proměnění Páně na Jejkově (tehdy se však ještě neučilo v dnešní novorenesanční budově, ta se postavila až v roce 1889). O 150 let později se uskutečnil velkolepý závěr oslav významného výročí.

Ve slavnostním duchu se nesla atmosféra na státním Gymnáziu Třebíč už od podzimu loňského roku. Tehdy začala série jedenácti online besed se slavnými absolventy. Pozvánku, povědět studentům, učitelům i zájemcům z řad veřejnosti jaká byla jejich cesta z lavic gymnázia až k současné práci, přijaly takové osobnosti jako meteorolog Michal Žák nebo eurokomisařka Věra Jourová, s níž se uskutečnila závěrečná beseda v dubnu.

Po letních prázdninách pak program pokračoval, poslední sobotu měsíce září, festivalem studentských kapel GTR. Na něm vystoupilo pět skupin, ve kterých byli bývalí studenti gymnázia. Před říjnovými slavnostmi následovala ještě vernisáž výstavy prací žáků GTR, kterou můžete zhlédnout do 7. 11. v třebíčské galerii Předzámčí.

Hlavní oslavy 150. výročí vypukly v sobotu 9. října. Denní program odstartovala v devět hodin ekumenická bohoslužba v bazilice sv. Prokopa. Od desáté hodiny až do páté hodiny odpolední se gymnázium otevřelo široké veřejnosti a absolventům. Současní studenti se aktivně zapojili svou účastí na dni otevřených dveří. „Viděla jsem, že návštěvníci velmi kladně hodnotili podíl našich žáků na celém programu,“ zmínila ředitelka gymnázia Alice Burešová. V jednu hodinu následovalo slavnostní odhalení desek, uvnitř budovy školy, na počest obětem totalitních režimů z řad absolventů, mezi něž patřil například básník Jan Zahradníček. „Myslím, že byla milá atmosféra a vše proběhlo bez nějakých zádrhelů. A zda byly oslavy úspěšné? Na to dají odpověď až nejbližší dny či týdny. Přál bych všem, kteří se na výročí podíleli, aby tomu tak bylo,“ prohlásil o průběhu celého dne učitel dějepisu a českého jazyka Pavel Jindra.

Odpolední dění vyplnila slavnostní akademie. Ta začala v kulturním domě Pasáž studentskou hymnou *Gaudeamus igitur*. V hereckém provedení studentů si návštěvníci vyslechli historii školy od samého počátku procesu vyjednávání o zřízení gymnázia. Jak první hodinové představení (od patnácti hodin), tak i druhé (od sedmnácti hodin) zahájilo vždy pár anketních otázek, které byly natočeny před výročím mezi současnými žáky. „Popravdě to pro mě znamenalo dost práce ostatně jako pro mnohé. Všichni si mě asi budou pamatovat ve dvou rolích, jako Císaře a básníka Zahradníčka, ovšem taktéž jsem zpracoval návrhy kostýmů či točil ankety s Václavem Klementem a panem Semerádem,“ zmínil se o podílení na oslavách Hugo Vostal, student 3. B.

Akce se beze sporu povedla, což dokládají i závěrečná slova Alice Burešová: „Sami jsme byli překvapeni obrovskou účastí. Ode všech zněla velká chvála na to, jak se škola změnila, ať už nové přístavby, vybavení nebo design. Splněn byl i vedlejší cíl propagace školy.“

ZVONEK časopis studentů GTR

150. výročí založení Gymnázia

Akademie, to je umění.

Umění dramatické, múzické, taneční a hlavně umění složit vše vkusně v jeden celek, taková byla akademie ke 150. výročí založení Gymnázia Třebíč.

Její program byl veřejnosti předveden ve dvou představeních (15:00 a 17:00) v divadelním sále Pasáž.

Již 20 minut před začátkem premiéry se sál začíná plnit prvními diváky a já nemůžu jinak, než jednoho z nich vyzpovídat. Moje otázka zní: „Proč jste se přišla na pásmo studentů podívat?“

„Sama jsem se účastnila oslav 125. výročí a stejně jako současní studenti jsme vystupovali s akademií, a tak jsem zvědavá, jak se naše akademie liší. Moc se těším, co si pro nás studenti připravili.“ Dodává také, že studovat na gymnázium pro ni bylo náročné, ale mnohá přátelství z těchto let vydržela po celý život.

Usedám v asi napůl plném divadelním sále a tři odbití zvonu právě oznamují začátek programu.

„Gaudeamus igitur!“ Akademie je zahájena.

Po doznění studentské hymny se na scéně objevují první herci, přichází císař František Josef I. „Světlo v sále, povstaňte!“ hlásá moderátor předtím, než si Hugo Vostal, tedy vlastně pan císař, získá hlediště svým energickým německým přízvukem. Dějová linka se posouvá. Přibíhají kameleti, rozmachují se novinami a informují o událostech doby, která na jevišti právě panuje. Máme tu i slavné absolventy. Jiří Kuchař jako Vítězslav Nezval recituje autorovu báseň Manon je můj osud. Sedím jako zařezaný, opravdu působivé, to si zaslouží potlesk. Posouváme se v čase dále, hudební vystoupení střídají ta činoherní a vystupují i tanečníci.

Na závěr jsou na pódium pozváni: současná ředitelka gymnázia RNDr. Alice Burešová, bývalý ředitel Mgr. Ludvík Burian, starosta města Třebíče Mgr. Pavel Pacal a radní kraje Vysočina pro oblast školství RNDr. Jan Břížďala. Ti všichni pronáší pár slov a slavnostní akademie se již opravdu blíží do finále.

A jak se vám líbila?

„Určitě příjemné překvapení, celý program byl pěkný a některá představení vynikající. Pan císař mi byl moc sympatický.“ Já musím s pánem souhlasit a běžím se podívat také do hereckých šaten, jaká tam panuje atmosféra.

„Je to velká úleva, takhle po představení. Myslím, že se nám to po-

vedlo. Nebyl jsem ani moc nervózní, ale zároveň jsem do toho chtěl dát všechno. Přece jen to ale bylo víc oficiální, na páteční generálce pro ostatní studenty nás publikum víc podporovalo, znali nás,“ říká flétnista a zpěvák Ondřej Holčák.

Úleva i jisté vyčerpání bylo zajisté v každém z vystupujících, a tak se odpočívalo na gaučících, svačilo a vtipkovalo o všem možném.

Zůstal bych tu ještě o něco déle, ale raději dopřeji účinkujícím klid na vydechnutí, aby další představení zahráli stejně od srdce jako premiéru.

Ondřej Holčák, 7. G

Slavnostní akademie k výročí školy

V sobotu 9. října 2021 naše gymnázium oslavilo 150. výročí svého založení, začátek školního roku se proto nesl ve znamení příprav. Tento významný den doprovázelo hned několik slavnostních událostí - ekumenická bohoslužba v bazilice sv. Prokopa, vydání almanachu, den otevřených dveří a závěrem dne slavnostní akademie k výročí školy

9. října 2021 naše gymnázium oslavilo 150. výročí svého založení, začátek školního roku se proto nesl ve znamení příprav. Tento významný den doprovázelo hned několik

slavnostních událostí - ekumenická bohoslužba v bazilice sv. Prokopa, vydání almanachu, den otevřených dveří a závěrem dne slavnostní akademie k výročí školy v divadelním sále kulturního domu Pasáž - a právě na tu se v článku zaměříme.

Jen co sbor uvítal návštěvníky hymnou gymnázia, akademie mohla začít. Naši spolužáci publikum trefnými, často komickými, hranými scénkami provedli historií gymnázia od jeho založení až po současnost. O založení třebečského gymnázia se jako první zasadil Martin Hassek v polovině 19. století. Po něm štafe-

Společně jsme si připomněli všechny významné historické mezníky, které formovaly gymnázium až do jeho dnešní podoby. Nesměly chybět citáty z literárních děl významných absolventů Jana Zahradníčka, Vítězslava Nezvala nebo Otokara Březiny. Zkrátka, účinkující nás od začátku do konce nepřestali překvapovat.

Na závěr jsme shlédli studentskou anketu, ve které žáci odpovídali na otázky „Jaký přídomek má gymnázium?“, „Kolikáté výročí gymnázium slaví?“ nebo „Co vás přimělo studovat zrovna třebíčské gymnázium?“ a některé odpovědi byly opravdu zajímavé.

Myslím, že z kulturního domu Pasáž návštěvníci odcházeli spokojeni a obohaceni o nové poznatky. Oslava 150. výročí školy byla víc než vydařená a těším se na další významné jubileum.

Natálie Zvěřinová, 4. C

150

GYMNÁZIUM TŘEBÍČ

Nejlepší je dělat na opravdu velkých věcech, které ovlivní Evropu na mnoho let dopředu

Rozhovor s Věrou Jourovou

Absolventka třebíčského gymnázia, Právnické a Filozofické fakulty UK v Praze. Česká politička, právnička a podnikatelka. Komisařka pro spravedlnost, ochranu spotřebitelů a otázky rovnosti pohlaví. Komisařka pro hodnoty a transparentnost v komisi Ursuly von der Leyenové. A mnoho dalších jsou synonyma pro jednu významnou ženu, Mgr. et Mgr. Věru Jourovou.

Zdroj: <https://nasregion.cz/wp-content/uploads/2018/12/V.-Jourova-pro-web.jpg>

Na našem gymnáziu odmaturovala v roce 1982. Za svoji kariéru stihla být zařazena do top 100 nejvlivnějších lidí světa (podle časopisu Times), být první místopředsedkyní hnutí ANO, první ženou v Evropské komisi, ale také být ve vyšetřovací vazbě (později prokázána nevina, díky tomu si vysoudila 3,6 milionů korun jako náhradu). Dnes má zákaz vstupu na ruské území spolu s dalšími známými osobnostmi. „Neustálé ruské úsilí šířit dezinformace a podkopávat lidská práva si zaslouží silnou a stálou reakci. Pokud je toto cena za pravdu, pak ji ráda zaplatím,“ napsala.

Položili jsme paní Věře Jourové několik otázek, které nám velmi ochotně zodpověděla:

Chtěla jste vždy působit v politice a věnovat se konkrétně tomu, čemu se momentálně věnujete? Pokud ne, co Vás přivedlo k rozhodnutí se tímto směrem vydat?

Chtěla jsem působit v politice až po roce 1989. Předtím by to šlo, jen kdybych se stala komunistkou, což jsem opravdu neměla v plánu. Chtěla jsem dělat něco ve veřejném zájmu, zkoušela jsem i podnikat, dělat takříkajíc „pro sebe“, ale moc mě to nebavilo ani mi to moc nešlo. Po celoživotním studiu a stoupání po kariérním žebříčku dnes dělám evropskou politiku v nesmírně zajímavých oblastech – evropská justice a právní systémy, ochrana soukromých údajů, internetové právo, volební právo atd. Pořád se i dnes něco učím a mám příležitost jednat s nejvýznamnějšími lidmi světa jak z byznysu, tak z politiky. Jsem za takové možnosti a zkušenosti vděčná.

Mohla byste nám popsat svůj běžný pracovní den?

Ted' v době covidové je to dost stereotyp. Pracuji hlavně přes internet od 8 do 18, někdy do 20 hodin nebo déle. Pak přestávka na vzpomínání a potom čtení podkladů na druhý den. Jednám s ministry či poslanci nebo obecně s politiky, se zástupci justičního sektoru, s manažery z byznysu, s lidmi z neziskových organizací. Každý den řeším se svým kabinetem řadu věcí, strategii, taktiku, činím denně různá rozhodnutí.

Každou středu zasedá tzv. kolegium komisařů, je nás 27, kolik je zemí EU, za každý stát jeden zástupce. Tam rozhodujeme zásadní věci evropské politiky a legislativu. Často mluvím na konferencích, pravidelně mě „grilují“ poslanci Evropského parlamentu, kterým mám povinnost skládat účty ze své práce.

Takřka denně dávám rozhovory do evropských či světových médií. V běžném režimu hodně cestuji, většinou dvakrát týdně někam letím nebo jedu, mívám náročné mise – dlouhé šňůry jednání a tiskové briefinky.

Co byste řekla, že Vám nejvíce pomohlo stát se úspěšnou političkou?

Myslím, že mi nechybí ctížádost a disciplína. A taky mi paradoxně pomáhá, že nemám moc velké sebevědomí. Netroufnu si něco řešit nebo o něčem mluvit, aniž bych to perfektně znala. Jet po povrchu věci není můj styl. A právě precizní příprava, snaha o maximální výkon, a přitom neustálé pochybování o sobě samé – takhle kombinace různorodých věcí mě posunovala v kariéře směrem nahoru.

Řekla byste, že studium na třebíčském gymnáziu pomohlo ve Vaší cestě?

Nepochybně mě studium na gymnáziu v Třebíči nakoplo správným směrem. Nebylo to jednoduché, matematika, fyzika a chemie mě drtily. Ale česká literatura, angličtina, latina, základy společenských věd byly předměty, které mě bavily a předurčily k dalšímu studiu. Nejraději vzpomínám na přednášky pana profesora Pruší, z nichž jsem čerpala ještě při studiu na Filozofické fakultě. Vzpomínám si na jeho (marnou) snahu vysvětlit nám Kantův kategorický imperativ. Pochopila jsem ho sice až mnohem později při studiu práv, ale dobrý základ pro pochopení tam byl.

Co Vám přijde nejlepší, a naopak nejhorší na Vaší práci?

Nejlepší je možnost dělat na opravdu velkých věcech, které ovlivní Evropu, doufám, že v dobrém, na mnoho let dopředu. Například jsou to pravidla pro ochranu soukromí v online prostoru, na kterých průběžně pracuji. Těmito pravidly se mimochodem inspirované řada mimoevropských zemí včetně USA. Nejhorší je nemožnost řadu podstatných věcí účinně řešit, kdy často zažívám pocit bezmoci. Mrzí mě, že neumím pomoci lidem v nouzi nebo těm, kteří čelí nespravedlnosti. Dostávám smutné maily a prosby o pomoc, na které nemůžu reagovat a skutečně pomoci.

Děkujeme za rozhovor.

Saskie Dobešová, Adéla Šimonová, Jakub Záviška, 1. A

Ondřej Halámek

Činnost: Herectví

Střední škola: Gymnázium Třebíč, studium ukončeno v roce 2010

Vysoká škola: Divadelní fakulta JAMU, obor muzikálové herectví, v průběhu studia hostoval v MdB (Městském divadle Brno) v inscenacích *Limonádový Joe*, *Chaplin*, *Bítls a Brněnské kolo*; studium ukončeno v roce 2017

Stávající profese: Herec v angažmá v Městském divadle Brno

Rozhovor

- **Vaše závěrečná práce na JAMU se jmenuje „Hraní (si) s trémou“ a zabývá se pojmem performační úzkost. Co vám výzkum této oblasti přinesl do života?**

Především nadhled a přehled o dané tematice, kterou jsem probral poměrně dopodrobna z psychologického hlediska a samozřejmě z hlediska hereckého. Hlavně pro mě bylo důležité, že jsem dokázal napsat diplomovou práci, za kterou se opravdu nestydím. Myslím si, že ten výzkum a vůbec celá práce může posloužit i budoucím studentům, co se formální stránky týče, i tématu, které se dá bohatě rozvíjet ať už v diplomových, nebo i v dizertačních pracích. Já osobně nějakou paralyzující trémou nebo performační úzkostí netrpím, což považuji za jedno své obrovské štěstí. Vůbec mě to neblokuje. Jedině před premiérou se může stát, že mám takové ty motýlky v břiše. Práce je volně dostupná na internetu, pokud by někoho blížej zajímal její obsah.

- **Zahrál jste si ve filmu Legend Within, později i epizodní roli v televizním seriálu Modrý kód na Primě, jak se cítíte, když máte hrát před kamerou?**

Popravdě už si na mnoho detailů ohledně natáčení filmu Legend Within nevzpomínám. Na place jsem strávil maximálně hodinu až dvě a bylo to poměrně dávno.

Při natáčení televizního seriálu herci fungují tak, že zhruba desetistránkový scénář dostanou třeba dva dny předem a jsou zvyklí se jej naučit. Když jsem si to uvědomil, musel jsem před nimi smeknout, protože v porovnání s divadlem je učení textu v seriálu mnohem časově náročnější. My máme v divadle na zkoušení textu a inscenace 6-8 týdnů. Také je to ale o zvyku.

Před kamerou se cítím samozřejmě úplně jinak než v divadle. Na jevišti musí být vše tzv. na první dobrou, při natáčení je na to sice více pokusů, ale zase vnímám určité limity v technické stránce věci samotného natáčení.

- **Ať už činnost aktivně vykonáváte, nebo i v případě, kdy jste „pouze“ divák: Vítězí ve Vašem srdci spíše jevištní divadlo, nebo film?**

Jednoznačně divadlo. Je to neskutečná síla, když vnímám diváka v hledišti a když se mi ho podaří „chytit“, vtáhnout do představení a vidět, jak jej hra v průběhu ovlivňuje. Ať už jde o smích, hrobové ticho či potlesk, těmito reakcemi se nám z hlediště vrací neuvěřitelné množství energie a mě osobně to strašně dobíjí.

- **Nejraději vzpomínáte na role Patsy (Spamalot), Benvolio (Romeo a Julie), Azolan (Nebezpečné vztahy), Syn boží (Ztracený ráj), Erik (Grand Hotel), je ale nějaká role, která Vás stála hodně práce, nebo jejíž umělecké provedení pro Vás osobně představovalo skutečně náročnou výzvu, popřípadě jak jste se s ní vypořádal?**

Každá role má něco specifického, na čem musíte zapracovat. Vypíchl bych asi dvě naprosto rozdílné role. První je role sluhy Patsyho z absurdního muzikálu Spamalot v režii Stanislava Slováka. Na jevišti jsem pořád a mám na sobě batoh s věcmi pro svého pána (krále Artuše) a do toho imituji koně, na kterém Artuš jezdí. Ve filmu Monty Python a Svatý grál je zvuk koňských kopyt vyřešený tak, že sluha má na krku přivázané dvě poloviny vydlabaného kokosového ořechu, kterými o sebe klepe rytmus. Což má samo o sobě perfektní efekt, ale po asi dvou týdnech zkoušení jsme měli s kolegou, se kterým se alternujeme, problémy s karpálními tunely a zvažovali, jestli navštívíme lékaře. Bylo to fyzicky velmi náročné zkoušení, nicméně nakonec vše dobře dopadlo.

Druhá náročná výzva nebyla ani tak fyzická, ale spíše psychická. Jedná se o roli Syna Božího v dramatu Ztracený ráj Johna Miltona v režii Dodo Gombára. Hraji Ježíše Krista před tím, než se rozhodl, že sestoupí na Zem, narodí se Panně Marii a stane se Ježíšem Kristem. Text je psán v blankversu, což je verš, který v češtině není tak přirozený jako v angličtině. Hlavně ale nebylo jednoduché zahrát roli jako onipotentní bytost, která má prostor si uvědomit, že sestoupí na Zem a ví, že se za několik let obětuje za celé lidstvo. Při studiu té role jsem zjistil, že je to velmi náročný proces.

Často zažívám na jevišti tzv. imposter syndrom, popisovaný jako pochyby o svých dovednostech v určité situaci: Jsem Ondřej Halámek a mám hrát syna Božího. Vůbec mi nepřísluší vydávat se za někoho takového. Paradoxně mi to v této roli ale pomáhá, uvědomím-li si, že onen syn Boží teoreticky mohl zažívat podobné pocity nedostatečnosti a neschopnosti. Tato myšlenka mě často osvobodí od tlaku.

- **Hrajete raději „záporáky“, nebo se cítíte lépe v poloze „dobráka“ a jak to podle Vás souvisí s Vaším skutečným charakterem?**

Považuji se za optimistického realistu. Záporáci se hrají lépe, protože se můžete mnohem více „vyřádit“ než v těch kladných postavách, kde sice hrajete morálně čistého člověka, ale máte menší prostor pro takové „zlobení“.

- **Co nejdůležitějšího Vám dalo studium na Gymnáziu Třebíč?**

Troufám si tvrdit, že mám opravdu dobrý všeobecný přehled. Myslím si ale, že to nejdůležitější, co jsem si ze studia vzal, je schopnost bez problému mluvit, vystupovat, moderovat atd. před jakýmkoli počtem lidí bez trémy.

Kateřina Pelikanová, 7. G

Učitel Vysočiny 2021

Dalších pět jmen doplnilo seznam držitelů ocenění v anketě Učitel Vysočiny, kterou vyhlašuje Kraj Vysočina společně s příspěvkovou organizací Vysočina Education.

„Hlavním cílem ankety je podpořit prestiž učitelského povolání, zvýšit povědomí veřejnosti o náročnosti pedagogické práce a ocenit kvalitní učitelky a učitele na středních školách v Kraji Vysočina,“ vysvětluje krajský radní pro oblast školství Jan Břížďala.

Za mimořádně kvalitní pedagogickou činnost byli v letošním roce oceněni Soňa Havlíková, Dagmar Němečková, Jaromír Ondráček, **Ludmila Prokešová** a Lenka Vítková. Ti si převzali ocenění v rámci Vysočina Education Festivalu v jihlavském Cityparku.

Mezi hlavní kritéria hodnocení v anketě Učitel Kraje Vysočina patří například podpora vzdělávacího úspěchu každého žáka, vytváření přenositelných inovativních forem výuky, spolupráce s dalšími vzdělávacími organizacemi včetně těch zahraničních i aktivní účast v mimoškolních aktivitách nebo zapojení a vliv v profesní komunitě. Anketa má zároveň najít vhodné kandidáty Kraje Vysočina na ocenění Global Teacher Prize CZ, jež je partnerem zmíněné ankety.

Mgr. Ludmila Prokešová je učitelkou matematiky a fyziky na Gymnáziu Třebíč, a to jak na vyšším, tak na nižším gymnáziu. Délka její pedagogické praxe je 31 let.

„Nejdůležitější pro mě je přímá práce v hodinách. Kromě ní jsem měla možnost se zapojit do různých projektů, zúčastnit se vzdělávacích akcí. Z hlediska profesního odborného rozvoje pro mě byla velmi zajímavá zkušenost z týdenní stáže v CERN ve Švýcarsku. Nejceněnější zpětnou vazbou je každé setkání s bývalým žákem nebo žákyní. Vědomí, že jsem mohla alespoň malou měrou přispět k jeho (její) úspěšné cestě životem.“

zdroj: www.kr-vysocina.cz

Den otevřených dveří pro uchazeče o studium

Na gymnáziu bylo ve čtvrtek 21. října rušno. Uchazeči o studium měli možnost si projít prostory školy. Byla nachystaná spousta stanovišť a samozřejmě nechyběla možnost komentované prohlídky od některého ze studentů.

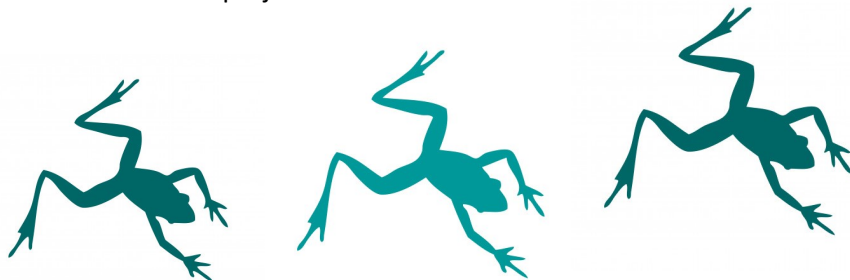
V roli průvodce jsem si školu několikrát obešla i já. Vycházeli jsme z učebny 36, kde pan učitel Vomela předával uchazečům základní informace o studiu. Naše první kroky často zamířily do studovny, kde jsme se mohli podívat na některá čísla časopisu *Zvonek*. Dále jsme v přízemí navštívili chemickou laboratoř, kde mimo jiné probíhal pokus „ohnivé ruce“.

„Trochu jsem se bála, že mi to sežehne obočí, ale nakonec to bylo dobrý,“ uvádí uchazečka o studium Daniela.

V badatelském centru se nám naskytla možnost obhlédnout 3D tiskárnu i s jejími produkty. Připadalo nám zajímavé, jak komplexní věci dokážeme vytisknout. Některé mají dokonce pohyblivé součástky!

V prvním patře na nás čekala učebna biologie, kde jsme se mohli zúčastnit poznávačky, dozvědět se něco o ptactvu či využít zde zřízený fotokoutek.

„Škoda, že spěcháme,“ smutně konstatuje Petr, „je tady toho tolik, že si to člověk ani nestihne projít.“

Ve druhém patře jsme se v učebně angličtiny mohli na chvíli stát detektivy a vyšetřovat vraždu mladé slečny. Všechny materiály byly sice psané v angličtině, ale to nám nevadilo. Alespoň jsme si tím procvičili pasivní užívání angličtiny.

„Máte to moc hezky vymyšlené,“ chválí aktivitu Hugo, první úspěšný řešitel. „Je vidět, že jste si s tím dali spoustu práce.“

Když uchazeči a jejich doprovod zamířil k východu, mohli jsme se vrátit na učebnu 36, kde jsme čekali na další zájemce o průvodce. Málokdy se nás tam sešlo víc najednou, prohlídky byly žádané.

„Celkem mě bolí nohy, šla bych si někam sednout. Ale co naděláš, vymyslela jsem si to sama, že jo,“ říká ke konci průvody Nikča.

Každý, kdo se alespoň minimálně podílel na organizaci Dne otevřených dveří, si v pět hodin odpoledne unaveně oddechl. Je to za námi. Ale všechna ta námaha stoprocentně stála za nadšené výrazy uchazečů.

Anna Kafková, 7. G

Anketa

Prváci

Byla jsi nervózní z přijímaček? Z přijímaček jsem nervózní ze začátku vůbec nebyla, nervozita přišla posledních 15 minut před začátkem testů.

Jaký máš názor na Centrální jídelnu? Podle toho, co říkali ostatní, jsem se obávala, ale nakonec to není tak špatné. Občas tam je opravdu něco nejedlého, ale ujde to.

Jak dlouho ti trvalo se zorientovat v budově? Ze začátku to bylo celkem těžké. Pořád občas trochu váhám, na jakém patře to je, ale řekla bych, že tak maximálně 14 dní.

Jaká byla tvá první myšlenka, když jsi se setkala se svou novou třídou? Byla jsem nervózní, asi jako každý, ale po chvíli jsem si uvědomila, že se není čeho bát, a věděla jsem, že budeme skvělá parta.

Jsi stále v kontaktu se svou bývalou třídou? Se svými nejbližšími kamarády ze základky pořád v kontaktu jsem, ale s některými už ne.

Lucie Volavková, 1. B

Byla jsi nervózní z přijímaček? Z přijímaček jsem byla nervózní už asi 3 měsíce před tím, jelikož jsem se bála, že se nikam nedostanu.

Jaký máš názor na Centrální jídelnu? V Centrální jídelně nejsou úplně dobrá jídla, ale jsou i dny, kdy nám paní kuchařky uvaří výborné jídlo.

Jak dlouho ti trvalo se zorientovat v budově? Úplně zorientovaná ještě na 100 % nejsem (pořád někdy zapomínám, kde je jaká učebna), ale prvních 14 dní jsem se ztrácela pořád.

Jaká byla tvá první myšlenka, když jsi se setkala se svou novou třídou? Moje první myšlenka byla, jestli budeme dobrý kolektiv a jestli to všechno zvládnou.

Jsi stále v kontaktu se svou bývalou třídou? V kontaktu s pár lidmi jsem, setkáváme se, ale ne se všemi.

Martina Pazúrová, 1. B

Byla jsi nervózní z přijímaček? Byla jsem docela dost nervózní už od začátku 9. třídy.

Jaký máš názor na Centrální jídelnu? Podle mě by tam mohli vařit lépe.

Jak dlouho ti trvalo se zorientovat v budově? Trvalo mi to docela dlouho. Vždy jsem potřebovala s někým jít, abych se neztratila.

Jaká byla tvá první myšlenka, když jsi se setkala se svou novou třídou? Ze začátku jsem byla nervózní, ale všechno se změnilo hned po půl hodině, co jsem se začala bavit se svými novými spolužáky.

Jsi stále v kontaktu se svou bývalou třídou? Někdy si s někým napíšu nebo jdu ven, ale není to jako před tím.

Jana Šínová, 1. B

Třetáci

Jaký byl tvůj rok v distanční výuce? Super, lepší jsem si přát nemohl, konečně se 100 % mohla potvrdit má slova, že záleží čistě na vlastní ctižádosti, jak si povedeme v budoucnu v našem dalším vzdělání.

Máš představu o budoucím studiu na VŠ? Přesně to říct nemůžu, je to velký a složitý obor, ale směr mého budoucího studia jasný mám.

Jaký výlet nebo exkurze se ti líbila nejvíce? Žádná, byla to otrava, nuda, nebavilo mě to. Moc lidí, moc stresu.

Zhoršil nebo zlepšil se ti prospěch od prvního ročníku? Výrazně se mi zlepšil.

Těšíš se na čtvrtý ročník? Ano.

Dan Caha, 3. C

Jaký byl tvůj rok v distanční výuce? Rok na distanční výuce pro mě byl zprvu náročný, než jsem přišla na postup, jak fungovat. Nevyhovovaly mi on-line hovory, které byly rozvržené špatně, při distanční výuce jsem se naučila pětinu z toho, co bych se naučila ve škole.

Máš představu o budoucím studiu na VŠ? Zatím ne, přemýšlím o možnostech, které by mě mohly bavit.

Jaký výlet nebo exkurze se ti líbila nejvíce? Nejvíce se mi líbil STK, jehož program mě bavil.

Zhoršil nebo zlepšil se ti prospěch od prvního ročníku? Prospěch se mi lehce zlepšil oproti prvnímu ročníku.

Těšíš se na čtvrtý ročník? Na čtvrtý ročník se netěším z toho důvodu, že to bude můj poslední rok strávený na střední škole a zároveň maturitní ročník, takže spousta učení. Jediné, na co se těším, tak že budeme mít každý předměty, které nás opravdu zajímají.

Michaela Šilhavá, 3. C

Jaký byl tvůj rok v distanční výuce? Rok na distanční výuce pro mě byl vcelku náročný, bylo toho hodně a online hovory nebyly tolik dostačující, jak měly, a proto bylo potřeba dělat spoustu věcí ze samostudia.

Máš představu o budoucím studiu na VŠ? Představu mám už několik let, studium na gymnáziu mě v tom jenom utvrdilo.

Jaký výlet nebo exkurze se ti líbila nejvíce? Nejvíce se mi líbilo na STK, i když to bylo v Česku, a ne v Itálii, jak původně mělo být.

Zhoršil nebo zlepšil se ti prospěch od prvního ročníku? Prospěch se mi od prvního ročníku zlepšil, nejenom díky online výuce.

Těšíš se na čtvrtý ročník? Na čtvrtý ročník se spíše netěším, na gymnáziu se mi líbí a netěším se na přípravu okolo přijímacích zkoušek na VŠ a maturitu.

Adéla Neumannová, 3. C

Maturanti

Učíš se na maturitu? Učím se do seminářů, kde maturitní okruhy probíráme. Takže dá se říct, že se na maturitu učím každý den.

Cítíš stres? Ano, je toho opravdu hodně, hlavně po covidové pauze, která trvala rok a půl. Nevycházel se na nás takový tlak, a hlavně jsme se nebrali ještě jako maturitní ročník. Teď je všechno jinak, chodíme zase do školy a není den, kdy bych se na školu nepřipravoval nejméně 2-3 hodiny.

Víš, kam si podáš přihlášku? O přihláškách jsem uvažoval nejvíce ve 3. ročníku, kdy jsem měl čas na rozmyšlenou. První covidová vlna mi dala směr, kterým se chci věnovat i v budoucnu a jsem rozhodnutý.

Máš čas i na jiné věci než jen na školu? Ano, svých zálib mám také dost, ale značně jich ubylo. Při takovém náporu učení člověk prostě nemůže zvládat všechno, co zvládal ve 2. a 3. ročníku. Nejvíce mě mrzí asi omezení kontaktů s přáteli, protože prakticky můj volný čas teď zabírá učení.

Máš ponětí o tom, co chceš v budoucnu dělat? Jak jsem již zmiňoval, jsem již plně rozhodnutý, kam jít dál. Ale i samotné bloky, do kterých jsme se museli zapsat, mi dost pomohly.

Tomáš Chvátal, 4. A

Učíš se na maturitu? Na maturitu se zatím moc neučím, protože se připravuji na přijímací zkoušky, ale část této přípravy mi pomůže také u maturity.

Cítíš stres? Stres cítím, ale mnohdy to není kvůli maturitě. Očekávám, že období stresu z maturity se ještě dostaví.

Víš, kam si podáš přihlášku? Už mám vybranou školu, na kterou jsem přihlášku již podal. Pokud by se nenaplnilo moje očekávání, musím ještě promyslet možnost jiné školy, ale opravdu netuším které.

Máš čas i na jiné věci než jen na školu? Záleží, do jaké míry se škole zrovna věnuji. Já se především soustředím na svoje záliby a kamarády. Občas je těžké kvůli škole udělat si na tyto věci čas, ale snažím se nebýt příliš omezen školou.

Máš ponětí o tom, co chceš v budoucnu dělat? Rád bych se živil hudbou nebo se alespoň věnoval něčemu, co se pojí k tomuto směru.

Tomáš Mahel, 4. B

Učíš se na maturitu? Postupně se začínám učit víc a víc. V praxi je to někdy opakování probraných témat, ale někdy se objevují i nové věci, na které jsem dříve nenarazil. **Cítíš stres?** Ano, od začátku roku se lehce stupňuje.

Víš, kam si podáš přihlášku? S výběrem školy a fakulty už mám prakticky jasno. Záleží jen, jaký obor si vyberu. **Máš čas i na jiné věci než jen na školu?** Ano, naštěstí zatím mám čas i mimo školu. **Máš ponětí o tom, co chceš v budoucnu dělat?** Obrysově tuším, kam bych chtěl směřovat.

Matěj Března, 4. C

Sestavil: Patrik Macháček, 4. C

Knihovna—Miroslav Ježek

Jak si jistě mnozí z Vás všimli, školní knihovna se nám přesunula do studovny. To však nebyla jediná změna, která se knihovny v poslední době týkala. Obměnil se nám i knihovník, nyní je jím Miroslav Ježek. Abychom si na všechny tyto změny lépe zvykli (budeme dělat, že k nim nedošlo před několika měsíci), připravili jsme s naším novopečeným knihovníkem rozhovor, ve kterém nám prozradil, jak si zvyká na práci v knihovně, a zároveň nám i poradil, po kterých knihách v početných regálech naší školní knihovny sáhnout.

Baví Vás práce knihovníka?

Ano, baví mě velice. Sice ji tedy vykonávám jen pár měsíců, ale literatura je pro mě naprosto nepostradatelná součást mého života; baví mě sledovat, co vychází, snažím se toho co nejvíc přečíst, baví mě sledovat i literární provoz (např. prostřednictvím lit. časopisů HOST a TVAR plus několika podcastů). Ale rád se začtu i do věcí velmi starých. A mrzí mě jen to, že mi v žádném případě nebude dán dostatek času, abych přečetl vše, co mě zajímá.

Jak vybíráte knihy, které přidáváte do knihovny/sdílíte na sociálních sítích?

V době před adventem to byly vše ještě knihy po paní kolegyni Pelánové, která knihovnu vedla velmi dobře a svědomitě ji doplňovala o zajímavé tituly. Z těch jsem vybíral, co mě zaujalo (např. dle kritického ohlasu/ocenění, oblíbenosti a čtenosti, případně dle toho, že daná kniha patří mezi školní četbu nebo by mohla pomoci se orientovat v nějaké problematice, která je v osnovách), a rozhodně ještě mnoho „jejích“ knih představeno bude. Teď v adventu už vybírám z knih, které byly objednány mnou, ale na výběru se podíleli i vyučující českého jazyka a literatury. Nepopírám, že mezi těmi knihami je pár titulů, které jsou pro mě srdeční záležitostí, ale to jsou spíše výjimky.

Jaká je Vaše oblíbená kniha?

To je nejtěžší otázka, co jsem kdy dostal. Můžu asi jen vyjmenovat své nejoblíbenější autory: Jan Čep, Jan Skácel, Jan Balabán, Petr Hruška, William Shakespeare, Patrick Modiano. A taky autoři, kteří nepíší uměleckou literaturu, např. Pavel Kosatík.

Kterou knihu by si měl přečíst každý (student)?

Opět to může jen těžko být jedna kniha... asi ty, které patří do velmi široce pojatého vzdělanostního základu, tedy knihy, které obsahují myšlenky/pojmy/slovní spojení, které pronikly do běžného života, do každodenního jazyka.

Ale odpověď by mohla znít i zcela jinak: Tu, kterou má nejraději. Opravdu, cenné a hlavně krásné je to, že si k nějaké knize člověk najde takový vztah, že ho provází celý život a dokáže s ním být v různých okamžicích jeho života.

Která kniha v naší školní knihovně je nejzajímavější/nejneobvyklejší a čím?

Hm, jsou tam jistě cenné knihy, vydané ještě v předminulém století. Ale já jsem byl opravdu mile překvapen, když jsem ve fondu knihovny našel Jana Čepa a jeho Sestru úzkost. Knih tohoto názvu jsou po našich antikvariátech stovky, jenže tam se jedná o výbor z jeho povídek. Tato Sestra úzkost je ale stejnojmenný autobiografický spis, ve kterém Čep líčí svůj život, setkávání s přáteli, po roce 1948 dramatický útěk do emigrace a pak i zbytek života strávený v Německu a především v Paříži. Je to osud plný bolesti, melancholie, nostalgie emigranta, který ví, že se domů už nikdy nepodívá. Já tuhle knihu slyšel v rámci pořadu Osudy na ČRo Vltava před asi 10 lety, nesmírně mě oslovila, pak jsem ji sháněl, kde se dalo, ale neúspěšně. A v září jsem ji vyndal z police a zprvu si pomyslel: jo, Sestra úzkost, to jsou zase ty povídky! Až pak jsem ji otevřel...

Kateřina Nováčková, 8. G

Co se vám jako první vybaví, když se řekne GTR?

Monika Vejmelková:

„Dobrá nálada.“

Pavel Jindra:

„Bramborová brigáda, protože tou
jsme vždy začínali každý školní rok.“

Veronika Matyášová:

„Já musím říct, že se mi jako první
vzbaví cestování po gymnáziu. My
jsme měli s kamarády zvyk, že jsme
každou přestávku tak nějak chodili
nahoru a dolů, a hlavně na změny.
Vždy, když jsme byli unavení, tak se
řeklo: „Jde se na změny!“ To značilo,
že se jdeme podívat po gymnáziu, a
hlavně k té úžasné tabulce.“

Miroslav Ježek:

„Škola, práce, kamarádi. V mém pří-
padě je to 20 roků, a to je víc než
polovina mého života.“

Karel Janík:

„Alma mater, moje škola.“

David Vařílek, 4. B

Anketa—Vzpomínky učitelů

Jak vzpomínáte na dobu, kdy jste na gymnáziu studoval/a?

Dana Murárová: „Považuji to za čtyři nejkrásnější léta v mém životě. Samozřejmě jsme žili v době tuhého socialismu. Spousta věcí se směla, nesměla, ale domnívám se, že v tomhle věku to člověk vnímá jinak, má svoje problémy, lásky a radosti.“

Hana Doležalová: „Bylo to hodně práce, hodně učení, hodně stresu.“

Marta Zimová: „Vzpomínám na ni asi docela ráda, i když to studium vypadalo úplně jinak než dnes. Nikdo se s námi zas až tak velmi nemazlil a nebavil, ale i tak vzpomínám ráda, protože jsme měli dobrou třídu a dobrého třídního. Bylo to fajn.“

Veronika Matyášová: „Já velice pozitivně, na rozdíl od některých mých spolužáků, kteří to nevnímali úplně hezky. Mám spoustu krásných zážitků. Jednak jsem měla hezkou partu kamarádů, ale i co se týká učení, pro mě to bylo krásné objevování.“

Pavel Svoboda: „Jednoznačně nejkrásnější období mého života, protože člověk už je nějakým způsobem chápající svět, ale ještě nemá tu zodpovědnost, která je potom v dospělosti. Navíc ty čtyři roky jsme měli krásný kolektiv a vynikajícího třídního.“

Chtěl/a jste od začátku vašich studií zde jednou učit, nebo nebylo učitelství vaším snem?

Marta Zimová: „Vůbec jsem nevěděla, že se stanu učitelkou.“

Pavel Jindra: „Učit jsem chtěl, a že zde můžu učit, to považuji za svou čest.“

Dagmar Honsová: „Učitelství bylo mým snem už od páté třídy, do té doby jsem chtěla být buď tankistka nebo baletka.“

Karel Janík: „Úplně původně jsem na gymnázium nešel s tím, že budu učitel. Chtěl jsem být archeolog, astronom, v úvahu přicházela i lékař. Postupně z toho ale vyplynulo učitelství. K tomu mě, dneska toho trošku lituji, přesvědčil můj tehdejší třídní.“

Pavel Svoboda: „Chtěl jsem, dokonce už v dětství. Chodil jsem na základní školu na Václavské náměstí, kde byla střední všeobecně vzdělávací škola v horním patře. Doma jsem říkal rodičům, to bylo někdy ve třetí třídě, že chci být učitel a že chci učit takové velké děti jako chodí tam do toho horního patra, a ne takové malé jako jsem já sám. Byl to můj sen, který se podařil.“

Jak se změnil gymnázium od vašich studií?

Dana Murárová: „Studenti jsou jiní, my jsme jiní, ale ona i ta doba je jiná. Určitě je otevřenější k diskusi. Studenti jsou partneři, zatímco za nás bylo velice jasně řečeno učitel-žák, a teď je otázka, jestli je to dobře. Jinak z vnějšku je to stejná starobylá budova jako před třiceti lety, uvnitř naopak moderní škola 21. století a studenti jsou zvědaví, komunikativní, ale v zásadě pořád stejní.“

Ondřej Mareček: „Obměnil se hodně pedagogický sbor. Teď proběhla i poměrně dost velká změna, která se týká budovy školy. Jinak mám pocit, že je to pořád ten gympl, na kterém jsem studoval.“

Michal Matyáš: „Hodně. Po vizuální stránce se toho tady udělalo strašně moc. Vzpomínám si, když jsem sem přišel, tak to byly takový ponurý bílý chodby, takže si myslím, že současné vedení tady udělalo docela dobré změny, aby se zde studentům dobře učilo.“

Zuzana Havelková: „Určitě, co se týká vybavenosti a technologií, to šlo z nuly na sto. Myslím si, že i co se týká vztahů mezi studenty, tak jsou vůči sobě více otevření a komunikativní.“

Monika Peroutková: „V něčem je to úplně jiné. Studenti jsou jiní, než jsme byli my. Mají větší ambice, možnosti a hodně jich využívají. Já vidím tu změnu i v tom, když jsem sem poprvé nastoupila. Musela jsem změnit způsob předávání informací pro ty nové a nové příchodí studenty. Něco se nezměnilo, a to jsou moji současní kolegové, bývalí učitelé. Tam situace občas zůstávala úplně stejná.“

Vtipy

Učitelka se ptá žáka: „Řekni mi zvířátko na P.“ „Potkan.“ „A teď na D.“ „Dva potkani.“ Učitelka zakroučí hlavou: „A na Ž?“ „Že by tři potkani...?“

„Slyšela jsem, že váš syn studuje na univerzitě. Co z něho bude, až skončí?“ ptá se známá paní Novákové. „Obávám se, že důchodce.“

Matfyzák na brigádě:

Host: „Dobrý den, chtěl bych si u vás rezervovat stůl pro tři, na osmou.“

Student: „Tři na osmou? Myslíte si, že tu máme stůl pro šest a půl tisíce lidí?“

Vědci z Pekingu dělají výzkum, za jak dlouho je student schopen naučit se čínsky. Přijedou do harvardské knihovny, předloží studentovi 10 cm širokou knížku s čínskou gramatikou a zeptají se ho, za jak dlouho by se ji zvládl naučit. Student vzhledne od skript, přejede knihu pohledem a povídá: „Za rok.“ Jedou tedy na Oxford, vyhledají nejlepšího studenta a položí mu tutéž otázku. „Bude to natěsno, aleza půl roku,“ zní odpověď. Pak jedou do České republiky do Liberce na Technickou univerzitu. Tam sedí v menze student a lžící se znučeně rejpe v hrachové kaši. „Jak dlouho by Vám trvalo naučit se čínsky?“ ptají se vědci. Student vzhledne od stolu a ptá se: „A jsou na to nějaký skripta?“ „Ano, tady“ a ukážou mu deseticentimetrový svazek. Student palcem projede hřbet stránek, zapáchne lžičku do kaše a povzdychne si: „Dopr..., to zas bude noc...“

Poznámka: Tváří se inteligentně, ale je úplně blbej.

Poznámka: Když jsem vašeho syna vyvolala k tabuli, odpověděl mi: „Piš pět, svačím!“

Včera jsem byl na zajímavé přednášce o kleptomanii. Musím říct, že jsem si z ní hodně odnesl.

Slova a věty přehazovat musíš, když práci bakalářskou opisuješ ty.

„Lepší shořet než vyhořet“ - Jan Hus

Ve školní jídelně si přisedl student k profesorovi a ten říká: „Prase si nezaslouží, aby sedělo s labutí.“ Student se zvedl s odpovědí: „Tak já letím.“ Čímž profesora namíchl a ten se rozhodl, že mu dá zabrat u zkoušek. Bohužel pro něj, student na vše odpověděl bezchybně. Proto mu dává poslední otázku: „Kdybyste si mohl vybrat ze dvou pytlů a v jednom bylo zlato, ve druhém rozum, který byste si vybral?“ Student po chvíli řekne, že by si vzal ten se zlatem. Profesor vítězoslavně: „No vidíte, a já bych si vybral ten s tím rozumem.“ Student neváhá: „Vždyť ano, každý si vybere to, co mu chybí.“ Profesor už je tak vytočený, že na studentův test napíše BLBEC a pošle ho pryč. Student odchází, aniž by se podíval na hodnocení a za chvíli se vrátí s otázkou: „Pane profesore, vy jste se mi tu sice podepsal, ale nenapsal jste tu žádnou známku...“

Měsíc před maturitou:

Bůh: „Jak to vypadá se studenty, učí se?“

Petr: „Šprti se začali učit, dobří studenti ještě ne a flákači chlastají.“

Týden před maturitou:

Bůh: „Jak to vypadá se studenty?“

Petr: „Šprti už si opakují, dobří studenti se začali učit, flákači chlastají.“

Maturita:

Bůh: „Už studenti umí všechno?“

Petr: „Šprti to umí i odzadu, dobří studenti dočítají poslední stránky a flákači se modlí.“

Bůh: „Modlí, říkáš? Tak to jim pomůžu...“

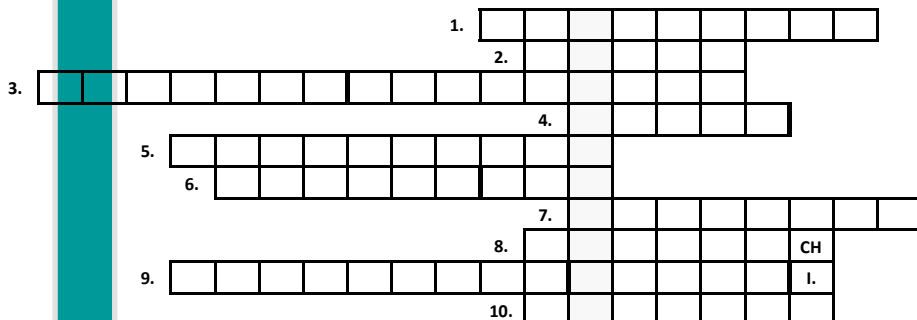
následky životního překlepu

místo historika
je ze mě hysterik
a páč nemam ani na rohlik
šnapsem se zadlužim u známých
protože z přátel se stane tlupa
švábů bezcharakterních
a odér skladu Kauflandu
nepřebije ani vůně
Yves Saint Laurentu
protože ho nemám
a záda už necejtim
nechala jsem je za pokladnou
protože se furt skláním
do těch pitomejch košů
jestli důchodci
kýtu v akci
neukradnou

a doma si nad svíčkou
opeču marshmallow
protože jsem trouba
o kterou jsem přišla v exekuci
a v práci
se o mě snaží kluci
totální deltasamci
a já už nevím jak dál
proč jim mám pořád vysvětlovat
že nejsem kýta
že nejsem v akci
ale za ně furt myslej
jen ti jejich ztroskotanci
a život je svině
je horší jak tchýně
kterou nemám
protože kluci jsou odrůda mužů
a muž je latinsky vir

Eliška Matoušková, 4. B

...ovka

1. Čím chtěla být paní Honsová, dokud ji neoslovilo učitelství?
2. Co šlo na netradičním sportovním dni v bufetu na dračku?
3. Který pedagog z řad našeho učitelského sboru získal v r. 2021 ocenění v anketě Učitel Vysočiny?
4. Jak se nazýval letošní ročník netradičního sportovního dne?
5. Při dni otevřených dveří se mohli uchazeči o studium v učebně biologie zúčastnit...
6. Která stavba navštívena studenty čtvrtého ročníku v Praze je postavena v secesním stylu?
7. Jaká je jedna z nejtěžších částí plánování maturitního plesu?
8. Gymnázium na začátku školního roku ke 150. výročí vydalo již šestý...
9. Kdo v roce 1871 rozhodl o zřízení nižšího gymnázia v Třebíči?
10. Jak se nazývala výstava studentských prací, která se stala součástí oslav výročí?

TAJENKA: _____

_____:

Buď kreativní a domysli větu. S vyplněnou křížovkou a originální tajenkou přijď do kanceláře školy a pokud budeš jeden z 10 nejrychlejších, čeká tě sladká odměna!

FESTIVAL

STUDENTSKÝCH KAPEL GTR

150
GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

FLEK!
MADE4MATE
BED INFECTION
PEACHES & CREAM
NOUZOVÝ VÝCHOD 85

25. září 2021

15.00 – 21.00
SOKOLSKÝ STADION V TŘEBÍČI
Vstupné dobrovolné • Doprovodný program pro děti

Foto: Ema Velebová

Oslavy 150. výročí založení gymnázia

150
GYMNÁZIUM
TŘEBÍČ

9. října 2021 Gymnázium Třebíč

Program slavnostního dne

9.00	ekumenická bohoslužba v bazilice sv. Prokopa
10.00–17.00	den otevřených dveří – prohlídka budov školy na Masarykově náměstí možnost prohlídky ZŠ Horka-Domky na Václavském náměstí 9.00–12.00
13.00	odhalení pamětních desek obětem totalitních režimů
15.00	slavnostní akademie k výročí školy v divadelním sále kulturního domu Pasáž
17.00	repríza akademie v divadelním sále kulturního domu Pasáž

Více informací o výročí a oslavách najdete na stránce 150.gtr.cz.

Almanach

Almanach vydán ke 150. výročí gymnázia si můžete zakoupit během oslav v prostorách školy, objednat na buskavas@gtr.cz nebo 568 840 815.

Třídní srazy

Účast na srazích v sálech zajištěných školou je třeba předem domluvit, kapacita míst je omezená. Koordinátor třídních srazů je Pavel Svoboda (svobodap@gtr.cz).

Foto: Jakub Mertl

Redakce časopisu Zvonek

složená ze studentů semináře z českého jazyka

Zleva:	Mgr. Hana Laštůvková (editor)	Eliška Matoušková (4. B)
	Jan Bryja (8. G)	Kateřina Procházalová (4. B)
	Kateřina Nováčková (8. G)	Tomáš Mahel (4. B)
	David Vařílek (šéfredaktor, 4. B)	Adéla Kučerová (4. C)
	Patrik Macháček (4. C)	Natálie Zvěřinová (4. C)

Grafická úprava: studenti semináře grafického designu pod vedením Mgr. P. Bendy.

